

Overdenking 1 – Romeinen 8: Verlangen naar verlossing.

Welkom

Votum en zegengroet.

Zingen: Opw. 640 Ik hef mijn ogen op naar de bergen

Gebed

Inleiding: Straf van God?

Lezen: Romeinen 8: 18-27

GK 257: 1, 4, 5, 7 (2017)

Overdenking.

Sela - Ik zal er zijn

gebed

Psalm 16 Ik val niet uit zijn hand.

Zegen van st. Patrick.

Na afloop via Youtube: Adagio van Albinoni.

Welkom:

Goedemorgen brs en zrs, jongens en meisjes, gasten,

Opnieuw liep ik deze zondagmorgen door een lege hal en sta ik nu voor een bijna lege kerk en u zit thuis naar een scherm te kijken..

En ik besef opeens hoe ik dat mis: bij de ingang verwelkomd worden. Allerlei broeders en zusters zien binnenkomen. Kinderen die door de hal rennen. Om mij heen de geluiden van vrolijke ontmoetingen.

Ik mis dat nu al.

Voor sommigen is het leven nu ook een stuk eenzamer geworden. Vooral voor veel ouderen. De zondag valt weg. En bezoeken mogen ook niet meer.

Weet dat we met u mee leven en dat we proberen om zo goed mogelijk contact te houden. Zoals de koning al zo mooi zij afgelopen vrijdag: "Het coronavirus kunnen we nu misschien niet stoppen. Het eenzaamheidsvirus wel!"

Ik hoop en bid, dat iedereen voldoende hulp en aandacht mag ontvangen en zich met de gemeente verbonden voelt.

Zoals u weet is deze week onze zuster Ieke de Vries overleden aan het corona-virus. Ons meeleven gaat uit naar de familie en alle vrienden. Komende dinsdagmorgen zal haar lichaam op begraafplaats Rusthof in de aard worden gelegd. Om 10.00 uur is er in ons kerkgebouw een samenkomst voor directe familie. Wie dat wil kan deze samenkomst via onze website volgen.

U zult begrijpen, dat er op deze wijze van samenkomen geen collecte gehouden kan worden. Terwijl u wel uw gaven wilt geven. Misschien kunt u thuis voor uzelf of met de kinderen een spaarpot neerzetten waarin u uw gaven doet. Kunnen we op de zondag dat we hier weer samen in de kerk zijn alle gaven hier voor op het podium neerzetten. Zou mooi zijn als de kinderen straks alle potten op het podium zetten. En laten we hopen, dat dat weer snel zo mag zijn.

Inleiding:

We zitten midden in de vragen en de pijn van de corona-crisis. We ervaren angst en zorgen. Tegelijk zien we veel onderlinge hulp en samen delen. Applaus voor verplegers. Brood voor voedselbanken. We zien een overheid, die alles inzet op indammen van de besmettingen en tegelijk alle ruimte biedt voor hartelijke financiële hulp voor iedereen, die door dit virus wordt getroffen.

En tussendoor horen we de vragen: "Waarom gebeurt dit? Hoe lang zal dit duren?".

Ook de vraag: "Is dit een straf van God?".

Daar gaan we naar kijken in deze dienst. Want we zijn in de kerk. En dan gaat het over God. Welke plek heeft hij in deze pandemie?

Ik moet u wel zeggen, dat dit een heel grote vraag is: "Is corona een straf van God?". Je kunt er een boek over schrijven.

Vanmorgen wil ik er één draadje uittrekken.

Overdenking.

"Is het corona-virus een straf van God?".

Is het een straf voor het kwaad van mensen. Omdat wij de schepping uitputten. Omdat we niet altijd goed voor de vluchtelingen zorgen. Omdat er op seksueel gebied zoveel pijn is. Of omdat veel mensen niet meer naar de kerk gaan. Ik hoorde zelfs beweren, dat het virus juist in China begonnen is omdat daar christenen worden vervolgd om hun geloof.

Het is een vraag die vaak gesteld wordt als er rampen zijn.

Bijvoorbeeld de watersnoodramp van 1953: was dat een straf van God?

Of bij de Tsunami uit 2018 bij Indonesië: een straf van God?

Is de sprinkhanenplaag in Noord-oost Afrika een straf van God?

Ik vind dat altijd een lastige vraag.

Om een paar redenen.

Bijvoorbeeld deze: de afgelopen jaren kennen we in Nederland grote welvaart.

Al zijn er ook mensen met veel zorgen, toch is Nederland een rijk land. Welvarend.

Overvloed aan voedsel, goed onderwijs, vrijheid, vakanties,

Maar dan vragen we niet: "Is deze welvaart een geschenk van God?".

Waarom verbinden we rampen en pijn wel met God? Waarom vragen we niet: 'Waar komt het goede, waar komen geluk, blijdschap, kinderen, muziek eigenlijk vandaan?'

Daarbij: zien we ook niet om ons heen, dat veel rampen te maken hebben met wat mensen doen? Wat mensen elkaar aandoen in vreselijke oorlogen.

Wat we de aarde aandoen met onze ontbossing, ons reisgedrag, onze stroperij, onze hebzucht....

Je hoort de aarde zuchten.

Nog iets: als je dit zo vraagt, "Is het corona-virus een straf van God?", dan verbind je het woordje angst met God en straf en dan wordt God een heidense god, die blind om zich heen slaat als zijn trots gekrenkt wordt. Terwijl de Bijbel vooral het woordje 'liefde' en 'vertrouwen' met God verbindt. De Bijbel leert ons om eerst door Jezus naar God te kijken.

En nog iets. "Is corona een straf van God?": het gevaar is groot dat je het antwoord op die vraag zelf in gaat vullen. Want we krijgen bij rampen geen briefje uit de hemel met de reden voor de ramp die ons treft. Daar kun je dus behoorlijk mee de mist in gaan.

Je kunt zomaar op de troon van God gaan zitten door te denken, dat jij wel weet waarom God deze of die ramp laat gebeuren. Hoeveel teksten je ook citeert uit de Bijbel of de koran.

Jezus zelf zegt daar iets over.

Als hij door Israël trekt met zijn leerlingen, komt hij op een dag een man tegen, die al vanaf zijn geboorte blind is.

En wat vragen die leerlingen dan?

Dit: "Heeft hijzelf gezondigd of zijn ouders?"

Je ziet ze kijken. Je ziet ze denken: 'hij moet wel erge zonden hebben gedaan'.

Net zoals de vrienden van Job dat dachten.

Maar: die leerlingen zijn natuurlijk erg kortzichtig.

Want die man is vanaf zijn geboorte blind.

Maar: wat voor zonde kan hij nou voor zijn geboorte gedaan hebben waardoor hij nu met blindheid wordt gestraft?

En het zou wel erg onrechtvaardig zijn als die jongen gestraft wordt voor iets wat zijn vader heeft gedaan. Zo werkt God niet. Hij slaat niet blind om zich heen.

Toch is er wel een verband tussen zonde en lijden.

Dat lezen we in Romeinen 8.

Want in de Bijbel lees je natuurlijk wel over ziektes en hongersnoden en sprinkhanenplagen.

Over vijanden die binnenvallen. Over mensen, die sterven.

Paulus heeft het dan over 'de slavernij aan de vergankelijkheid'.

Hij bedoelt: alles op deze aarde, alles in het leven, gaat een keer voorbij. Alles is vergankelijk. Bloemen komen op, bloeien een tijdje en verwelken. Mensen worden geboren, bloeien een tijd en sterven. Vergankelijk. "Zinloos", zegt de Prediker.

Wanneer gebeurt dit?

Dat gebeurt als mensen de bron van geluk en leven loslaten. De Schepper. Als mensen hun geluk zoeken buiten hem, die ons schiep. Die ons schiep om in liefde mee te leven. Om het leven te vieren in zijn Koninkrijk van liefde.

Het leven begon met een paradijs.

En God wil dat paradijs weer terug.

Maar dat kan alleen maar terugkomen als de mens weer in liefde en vertrouwen met hem wil omgaan. Zoals een huwelijk, dat vastgelopen is, alleen kan opbloeien als de liefde een kans krijgt.

Dát is Gods verlangen: een paradijs. De Bijbel eindigt dan ook met een bruiloft.

Daar verlangt hij naar.

Anders gezegd: door de pijn in de schepping laat God zien hoe het leven is zonder hem. Als mensen eigen goden maken. Uit angst of uit hebzucht.

God laat door al die pijn zien: zo is het leven buiten mijn Koninkrijk. Dit gebeurt er als je het kwaad ruimte geeft in je hart.

Als de aarde wordt uitgebuit.

Als we blind zijn voor de nood van armen en vreemdelingen. Als de liefde in ons huwelijk of gezin gesmoord wordt in egoïsme en huiselijk geweld.

Als de goden, die wijzelf bedenken, ons leren dat wraak en aanslagen het paradijs dichterbij brengen.

Zo ziet het leven eruit als je het kwade toelaat in je hart en in de wereld. Als je de bron van het leven loslaat.

In het beloofde land mocht het volk Israël laten zien hoe het leven met God bedoeld is. Een land vol vrede. Een land van melk en honing. Een land waar voor de armen en de wezen wordt gezorgd. Voor eenzamen en zieken. Voor vluchtelingen en vreemdelingen. Een land waar de grote feesten vol blijdschap werden gevierd. Land vol waterbronnen.

Als een schitterend juweel lag het land in het Midden-oosten.

Door Jezus laat God nog eens zien hoe het leven binnen zijn Koninkrijk is. Jezus, die de zieken opzoekt. Die oog had voor de weduwe. Die een gevallen vrouw weer opricht en een nieuw leven geeft. Die ons zelfs leert om onze vijanden lief te hebben.

Jezus, die ons deze diepe wijsheid leerde: "Wie zonder zonde is, die werpe de eerste steen".

Jezus, die alle macht had en zich toch voor ons aan een kruis liet slaan.

Jezus, die opstond uit de dood en zo voor mensen de weg naar zijn Koninkrijk baande. Die ons juist wil verlossen van alle ziekte en dood.

Misschien kent u de woorden van de schrijver C.S Lewis. Die schreef een boek over het lijden in de wereld: "The problem of pain". Hij schrijft daarin over een God, die niets liever wil dan dat de wereld verlost wordt van kwaad en lijden. Die daar zo naar verlangt, zo naar zucht, dat hij daar zelfs zijn eigen Zoon voor aan het kruis gaf. Hij roept mensen om naar hem terug te keren. Om hem te vertrouwen. Hij verlangt naar ons hart. Hij wil onze ogen openen.

Hij wil onze wereld wakker maken en vertellen: jullie kunnen niet zonder mijn liefde!

Hij doet dat op minstens drie manieren, vertelt Lewis.

Hij zegt het zo: God fluistert in ons hart in de schoonheid van de schepping.

Hij spreekt tot ons hart in de woorden van de Bijbel.

Hij schreeuwt ons wakker door het lijden.

Het is eigenlijk een heel onvruchtbare vraag: "Is corona een straf van God?".

Gewoon omdat er geen kaartje uit de hemel aan vast zit met een uitleg of een verontschuldiging.

Onvruchtbaar omdat je daarmee de aandacht van jezelf naar God verschuift. Omdat je door je vraag in feite de schuld bij God legt.

Terwijl God wil dat je nadenkt over jezelf. Over de wereld. Over hoe mensen met elkaar en de schepping omgaan. Hij zet je stil. Hij brengt je bij wat je diepste verlangen zou moeten zijn.

Dat merk je ook.

Het leven staat letterlijk stil.

Vliegtuigen staan aan de grond. Vertrekhallen zijn uitgestorven, waar eerder vrolijke vakantiegangers naar hun zelfgekozen paradijzen op weg waren.

Fitness-centra en voetbalvelden liggen er verlaten bij. De Europese kampioenschappen voetbal zijn een jaar uitgesteld. Zelfs de Ahoy-hal in Rotterdam is leeg: het Eurovisie-songfestival is afgelast.

Het leven staat stil.

En wat doen we nu?

Ik hoop en bid dat we gaan nadenken.

Hoe gaan we om met de schepping, die zo zucht? Met de vluchtelingen aan onze grenzen. Met ons reisgedrag. Met de dieren. De akkers. De zeeën. Met de vrede tussen volken. Met het kwaad en de trots in je eigen hart. Met je liefde voor je man of vrouw. Met God.

Dat is corona: opeens sta je stil.

Alsof God ons toeschreeuwt: 'Als je zo doorgaat, gaat het fout!'

En je gaat nadenken over wat er écht toe doet in je leven.

Ik hoop ook, dat je nog eens goed wilt kijken naar de uitnodiging van God zelf. De roep van Jezus om hem te volgen naar zijn Koninkrijk.

Want dit leven gaat een keer voorbij. We zijn 'slaven van de vergankelijkheid'.

Maar Jezus zegt: 'Ik ga de wereld daarvan bevrijden.

Er komt een nieuwe wereld. Volg mij maar".

Amen.

Zegen van st. Patrick:

De Heer zij voor u
om u de juiste weg te wijzen.
De Heer zij naast u
om u in de armen te sluiten en
te beschermen tegen gevaren van links en rechts.
De Heer zij achter u
om u te bewaren voor gemene
aanvallen van anderen.
De Heer zij onder u
om u op te vangen als u dreigt te vallen
De Heer zij in u
om u te troosten als u verdrietig bent.
De Heer zij om u heen
om u te verdedigen als mensen over u heen vallen.
De Heer zij boven u
om u te zegenen.
Moge God zich over u ontfermen.
nu en altijd.